

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 13.

15. JULI 1937

9. ÅRGANG

Hilsen fra China.

Brev fra Brundtland og Frellumstad.

Kjære Misjons-Røstens lesere!
Strømmer av fred!

«Klippen! — fullkommen er hans verk, for rettferd er alle hans veier, en trofast Gud, uten svik, rettferdig og rettviss er han» (5. Mos. 32, 4.)

Som jeg satt på rutebilen, som førte oss til Chias-ching, til misjonsnær Helga Lundebys misjonsstasjon, kom disse Herrens ord for mig.

Moses talte om Herren, da han hadde sin avskjedsang for Israels folk. Disse ord lød så velsignet: «Klippen! — fullkommen er hans gjerning» o.s.v. Jeg kjente at disse ord vilde jeg gi søster Helga til sin avskjed fra China for annen gang. Vi skulde nemlig til hennes avskjedsmøter, da denne hilsen fra Herren blev lagt på mitt hjerte. — «Klippen! — sier Moses! Ja, — det er Kristus, vår høvding og fører. — fullkommen er hans verk. Halleluja! Og videre: «Rettferdig er alle hans veier — for trofast er han.»

Vi var på 3 dages stormøter i Chias-cheng. Mange folk kom til møtene og satt lyttende til evangeliets sannheter, som i rikt mål blev gitt ut til folket Guds ånd var merkbart tilstede og åpenbart om synd og nåde og den fremskredne vekst i Kristus, for de som var kommet over fra død til liv. — Søndagen var den siste store dag i høsttiden, da 14 lykkelige kinesere gikk dápens grav med Kristus. Det var et herlig syn å se; og ikke minst — tenker jeg, for søster Helga, som fikk se frukt av sitt arbeide for Herren.

Efter dápens var vi samlet til dødsbrytelse, en underbar stund inför Herrens åsyn. Aftensmøter beriket med mange deilige viderbeskyrd, som alle gav søster Helga Herrens ord med på veien, og ønsket henne snart tilbake til Kina. Av kineserne fikk hun et vakrert veggstykke — hvor det stod «offers», og som hang på veggen avskjedsmøtene. Et tegn på at holdt av sin misjonsnær og forord hva ved vi må ofre for å bringe om evangeliet.

Må Herren rikelig velsigne søster Helga som nu reiser hjem på alle etter 9 års arbeide i Kina, i en ny periode. — Søster Christofa

og jeg skal nu stå på søsterens stasjon, samtidig som vi har vårt faste arbeide i Lantsun.

Efter at vi flere ganger hadde lagt saken frem for Herren fikk vi hver for oss Herrens ledelse til å gå. Ja, det står så deilig hos Jerm. 10, 23: «Jeg vet, Herre, at et menneske ikke selv råder for sin vei og at det ikke står til vandringsmannen å styre sin gang!»

Disse ord gav Herren mig gjennom bønn og «Ordet» er vår rettesnor.

Vår tanke var først å få et hus her i Lantsun for misjonen, og det så ut som det skulde legge sig tilrette for oss også. Men så tok vertinnen som eide huset sine ord tilbake og ville ikke selge det. Dermed fikk vi se Herrens vilje og ledelse med oss til å gå til Chias-cheng.

Men i sin tid om det er Herrens velbehagelige vilje, så vil han også i Lantsun legge tilrette med et større hus for oss, bare vi er ventende på hans time. Det gjelder bare at vi alltid er i Herrens velbehagelige vilje for han fører oss rett!

Bed for arbeidet og oss!
Herren velsigne eder kjære misjonsvenner, som står bak oss i arbeidet! (Salm. 125, 1. v.)

Lantsun—Chias-cheng 7. juni 1937.

Vår hjerteligste fredshilsen fra Eders i Kristus forbonne søstre.

Christofa Brundtland,
Inger Frellumstad.

Hjem til Norge.

Brev fra str. Helga Lundebys.

Kjære Misjonsvenner!
Nåde og fred!

Må nu få sende eder en hilsen mens jeg ennå er på Chinas grunn. Imorgen går vi på toget som fører oss over Sibiria og videre til Norge.

Når jeg for vel et par uker siden forlot Chiao-cheng, så sang det i mitt hjerte «Hele veien Jesus leder mig takk og lov.»

Det er alltid velsignet å få være i Herrens vilje — enten veien går til China eller Norge.

Det så nogen dage ut som vi ikke skulde kommet med; men Herren har føvnet veien.

Han går foran og vil også slutte vårt tog i herlighet.

Og snart kommer dagen da vi skal få se ham som han er.

Det kjennes litt sårt å forlate kineserne, men vi gleder oss til at det ikke blir så lenge til vi får se hverandre igjen.

Søstrene Brundtland og Frellumstad overtar nu arbeidet i Chiao-cheng. Både de troende og jeg er meget glade for at søstrene kommer der. Vi har bedt om flere arbeidere og Herren har hørt vår bønn.

Ja, hjertelig takk venner for forbønn og midler til arbeidet.

En særlig takk til søsteren som har gitt 1000 kr. til min hjemreise, likeledes til barnemisjonen og forsamlingen på «Klippen» i Saltneis som har stått trofast med gjennom disse år.

Herren velsigne og lønne den enkelte igjen.

Br. og str. Nilsen hilser så meget.

Peiping 20. juni 1937.

Hjertelig fredshilsen eders i Kristus

Helga Lundebys.

Jesus hjelp mig!

Kjære Freiser — lys mig veien frem
Uten dig jeg aldri finner hjem.
Mørk er natten, ukjent hver et trin
Å, la mig få legge hånd i din.
Jesus, — fattig synder ikke glem.
Hjelp mig hjem —
til himlens skjønnne hjem.

Kjære Freiser — du må være med.
Ellers segner jeg for byrden ned.
Styrk mig du, så snubler ei min fot.
Du som ingen annen hjelpelos lot.
Jesus — ensom vandrer ikke glem.
Hjelp mig hjem —
til himlens skjønnne hjem.

Kjære Freiser — å, jeg lengter så.
Men jeg kan alene ikke gå.
Men du tenner håp og tro på ny.
Å, jeg ser alt hjemmet over sky.
Jesus — fattig synder ikke glem.
Hjelp mig hjem —
til himlens skjønnne hjem.

Kjære Freiser — veien er så lang.
Jeg blir trett; men ta mig i ditt fang.
Styrk mig du på vandringsveien frem.
At jeg kan nå ditt skjønnne hjem.
Sofie Oland.

Tro og glede.

Moody sa følgende: «Mange klager over sin mangel på tro; Men det er ganske forståelig at de ikke kan tro. De gransker ikke Guds ord. Hvorledes skal du kunne tro på Gud når du ikke vet noe om ham?»

—Endel troende undres hvorfor de har så liten glede i sitt kristenliv. Grunnen er at de ikke nærer sin sjel ved Guds ord. Det er der vi skal hente gleden.»

Hilsen fra India.

«Hedningene skal prise Gud for miskunnhet.»

Elskede venner og lesere av Misjons-Røsten!

Guds nåde og fred!
Derfor vil jeg prise dig iblant hedningene og lovsynge ditt navn! Og atter sier skriften: «Gled eder i hedninger isammen med hans folk . . . Der skal komme det Isais rotskudd, han som reiser sig for å herske over hedningene; på ham skal hedningene håpe.

Rom. 15, 9, 10, 12 v.

Lovet være Herren som ikke gjør forskjell på folk; men han elsket verden så at han gav sin sønn.

Under de forløpne uker har vi sent flere hundre evangelier med breve til stasjonsmestere. De reiser med posten hundreder av mil i alle retninger, utover Indias vidstrakte land. De går til Assom og Bengalernes grønne sletter, langs kysten fra Madras til Calcutta, til høiland og lavland i syd India og gjennom Central India og over ørkenvidder i nordvest. Evangeliet om Gudssønnen som blev kjøst og tok bolig iblandt oss skal oplyse mange hjertes og hjem. For Guds løfte holder. «Mitt ord skal ikke vende tomt tilbake, men skal lykkelig utføre hvad jeg sender det til. Halleluja!

Vi ber venner, bed med oss og den som ber han får. —

Våre barn har også del i dette arbeide. Arnold skriver på alle konvoluttene og Wesley, Ruth og John hjelper å legge evangeliene og brevene i og sette på frimerker, og under arbeidet går hjertene op i bønn om Herrens velsignelse over hver og en som leser.

Den første unge mann som skrev og bad om en bibel gav evangeliet til en annen ung mann og han skrev og bad om en bibel. Han skriver at efter å ha lest evangeliet har han fått slik lengsel efter å lese hele bibelen. Så sendte vi en til ham tilsammen med noen kristelige blade. Guds ånd er virksom i den forløpne uke har vi fått svar fra 3 andre som også ønsker å lese mere. En skriver:

«Kjære venner av India, mottok med takk eders lille bok sent som en gave. Det var i sannhet en gave, at forstå og glede sig i en slik god person som Jesus Kristus i evangeliet. Ingen i verden kan utgrunne ham, for han er alvis, allmektig og allnådig. . . Som sådan hvad mere kan jeg skrive om ham, (allestedsnærværende) . . . man behøver ikke en fakkell for å se solen.» o.s.v.

En annen skriver: «Overvettets glad for å motta boken av Johannes Ev. og har lest det igjennem. Vennligst ikke tenkt at jeg tviler på Jesus Kristus; men dette evangelium synes litt vanskelig for mig å forstå. Vennligst send mig et annet evangelium. . . For tiden subpostmester mr. Adrik sier at Markus og Mateus evangelium er best for begynnere, så vennligst send mig disse to evangelier så snart

som mulig, så all min tvil må bli opplært. Takkende eder på forhånd — Eders trofaste B. S. Murtel.»

En annen skriver, takker og ber om flere evangelier og spør om han kan stå oss til noen tjeneste. Skulde like å sende kopier av alle de breve vi får; men det vilde opta både for megen tid og spalterum.

Hold på å bed venner. Jesus går foran med seiersbanner! Han skal også lønne den enkelte som ofrer for hans saks utbredelse.

Kroningsdagen nærmer sig. De hjerteligste hilsninger fra alle her.
15 St. Marks Rd. Bangalore, India 2—6—37.

Eders i striden
Frank og Ananda Desmond

Jesus er opstanden!

En misjonsnær i en by i India blev tiltalt av en muhammedaner som sammenlignet kristendommen til dennes ugunst med sin religion.

«For», sa han, «når vi muselmenn reiser til Mekka, finner vi iallfall en kiste der, men når dere reiser til Jerusalem, de kristnes Mekka, finner dere bare en tom grav.»

«Ja», svarte misjonsnæren, «det er nettop forskjellen. Muhammed er i sin kiste. Stifterne av alle disse falske religions- og filosofisystemer er i sine graver. Men Jesus Kristus — som skal herske over alt og alle — er ikke i sin grav. Døden kunde ikke holde ham der. Han er opstanden!»

Den jødiske innvandring i Palestina.

Tross urolighetene er det i de siste tre år innvandret 300.000 jøder i landet, derov 35.000 fra Tyskland. De har alle fått beskjefteigelse. Og Palestina kan ta imot ennå fler. I Polen og i Tyskland venter omkring 100.000 jøder på å få utvandre. Palestina venter en årlig innvandring på 40—50.000 jøder, såfremt den nødvendige kapital kan tilvelebringes. Denne må komme fra tre sider, dels gjennom jødernes bidrag til private fond, dels gjennom investeringskapital og endelig ved lånekapital. Målet er ikke at alle jødene skal vende tilbake til Palestina, men at de forskjellige nasjoners overskudd av jøder skaffes av veien ved hjelp av utvandring. Kan det finne sted, er den viktigste del av jødeproblemet løst. Det er et spørsmålet som er av betydning, ikke bare for jødene men for hele menneskeheten, forteller en ung tysk læge fra Tel-Aviv som er på reise i Europa til det danske blad «Kristelig Dagblad»

MISJONSRØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.
Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssag 20 øre kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommissionshærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Til våre venner.

Vi kan glede oss over å kunne notere flere nye abonnenter til vårt blad. Men dessverre er det ikke nok til å dekke de merutgifter vi får i år.

På grunn av stigningen i papir og arbeidslønninger må vi betale betraktelig større pris for trykningen, og nesten alt blir dyrere i år enn før.

De første år vi utga Misjons-Røsten hadde vi ingen utgifter til arbeidslønn, alt arbeid ble gjort gratis. I de to tre siste år har vi måtte beregne noe til eksp. og redaksjonsarbeidet da det ikke er mulig å klare det på fritid. I sammenheng med hvad andre blade har i utgifter på denne konto er våre utgifter meget beskedne, men noe må der til. Skal arbeidet utføres noenlunde tilfredsstillende krever det sin mann.

Hvis vi skal kunne avslutte dette års regnskap med balanse må vi først og fremst få inn kontingentten i rett tid. Det er riktig opmuntrende å se at mange har sendt sin kontingent for 1937 og noen også for 1938, men mange har enda ikke sendt noe i år. Send den snarest er det bra.

Så er det flere som skylder for 1936 og lengere tilbake. Nu må det ordnes. Det er nok noen som har vanskelig for å betale og vi strekker oss så langt som mulig i så fall; men det er også mange som er helt likegyldige med å ordne kontingenten.

Vi må dessverre stoppe en del nu ved halvårsskiftet som står tilrett for altfor lang tid.

Mange av våre venner kunde ganske sikkert gjøre mere for å gjøre bladet kjent og samle abonnenter. Hvis du liker bladet og er blitt velsignet ved å lese det så prøv å tegne en ny abonnent.

Gaver

til utdeling av bladet fritt til fattige og syke er vi også takknemlig for.

En god hjelp

i arbeidet med å sprede evangeliet er Misjons-Røsten. Misjonskasserere, misjonærer, predikanter og andre som er interesserte i evangeliets utbredelse bør huske det.

Hvem vil hjelpe?

En abonnent skriver: Misjons-Røsten!

Fred!

Noen ord i anledning Misjons-Røsten som jeg har holdt i lengere tid. Da jeg er så meget skyldig i kontingent for bladet, må jeg si op abonnementet mitt for dette halvår. Jeg ligger syk, og har lagt syk i lengere tid, så jeg vilde spørre

om dere vil være så snild å vente med kontingenten som jeg skylder for året 1936 og første halvår 1937. Så får jeg takke så meget for bladet, det er et riktig godt blad. Det har beständig vært så meget godt å lese i det.

Med hilsen
En søster.

Er det noen av bladets lesere som vil betale for søsteren så hun fremdeles kan få bladet?
Vi har så mange som får det fritt at vi kan ikke sende det til flere.

Red.

Det burde være

litt flere opplysning om årsaken til hvorfor slike notiser som «Det meddeles herved at N. N. ikke lenger står som medlem av menighet» eller «N. N. ikke tilhører noen pinsemenighet og har heller ikke anbefaling fra noen sådan» o. s. v. er offentliggjort. Hvis de er utelukkert på grund av synd bør vel dette nevnes eller hvis det er fordi de ikke deler menigheters syn på Guds ord som de før har tilhørt var det jo ofte nødvendig å vite det. Disse korte utfullstendige meddelelser kan ofte virke misvisende og det bør undgås.

Sølvbryllup.

Misjonær M. Støve og hustru Martha feirer sølvbryllup mandag 16. august. Deres adresse er: Volda, Sunnmør.

De svenske pinsevenners bibelstudieuke

som lår holdes i Malmköping avsluttedes søndag 13. juni.
De faste deltageres antall har vært 2500 personer.

De evangeliske møter har vært besøkt av mange tusen mennesker. På avslutningsmøte siste søndag var det samlet ca. 10,000.

Det norske misjonsforbund.

På Det norske Misjonsforbunds årskonferanse i Skien er det foretatt valg på nye misjonsforstandere i forbundet etter Aug. Abell som er falt for aldersgrensen. Valgt blev sekretær Chr. Svensen, tidligere sekretær i Norsk Søndagsskoleunion.

Konferansen var meget vellykket og mange viktige bestemmelser blev fattet.

«Det er fullbragt!»

Vil så gjerne få lov å bringe min hjerteligste takk for det kjære blad. Å så glad jeg er for at jeg kan få lov å være med i arbeidet for min kjære frelser. Har ved Guds hjelp fått lov å be med en sjel som lengtet etter fred.

Her har jeg vært alene blandt en stor flokk ufrøst ungdom, og jeg har hatt meget å kjempe med. Men Gud har gitt mig kraft — underbar kraft — så idag føler jeg mig sterkere i ham enn noengang før. Ja, jeg må si at det er det beste av alt å være frelst.

Gud velsigne bladet og dets utgivere!

Mange kjærlige hilsener
S. O., 19 år.

O, bunnløse frelse.

O, bunnløse frelse, O, kjærlighets hav. Ei makter jeg den å utgrunne. Den er jo så dyp og så høi og så klar, Fra Faderens hjerte utrunnet. H. I.

Fra fengselsmisjonens arbeide

Følgende artikkel er sendt oss fra en av våre lesere:
Det er en skjebne vi almindelige hederlige borgere ikke makter å sette oss inn i — deres som engang sette oss i straff. Selv i vårt humane samfund kan det være en viss tilbøielighet til å betrakte disse som en kaste for sig selv, eller som tvers igjennem mindreverdige mennesker. Vi vet ikke at for manges vedkommende er det blotte og bare skjebnsvangre tilfældigheder som har bragt dem inn på forbryterbanen. De behøver ikke være født med flere forbryterske anlegg enn oss andre som har gått klar av lovens håndhevere, fordi vi er født under gunstigere forhold.

Heller ikke tenker vi på hvilke kolossale vanskeligheter som møter disse menn og kvinner når de kommer tilbake til samfundet igjen, etter utsonet straff. Hvem tør ta en «straffet person» i sin tjeneste? Ofte er de dessuten hjemløse når de kommer ut. Og uten arbeid og uten hjem skal der ikke stor fantasi til for å forstå at de blir et lett offer for dårlig selskap — og så er veien tilbake til fengsel sørgelig kort.

Det er derfor med ublannet glede man hilser hvert tiltak som gjøres for å hjelpe disse. Men sociale tiltak, hvor velmente og påkrevet de enn er, formår ikke å lage nye mennesker. Dette forstod en mann hvis navn mange kjenner, Ingvaldsen, Zoar-misjonens grunnlegger.

Omtrent vis a vis Grønlads kirke er en liten trang port som fører inn til et lyst vennlig gårdsrum hvor alt er malt i skinnende gult. Her holder Zoar fengselsmisjon til. Et besøk på et av deres møter en torsdag eller søndag aften er noe av det forunderligste man kan være med på.

I levende vidnesbyrd får man her et klart innblikk i hvad kristendommen former. Her er ingen rituell stivhet. Efter sang til musikk av et litt strengerekester som med liv og lyst gikk inn for sin oppgave, blir ordet gitt fritt, og der oppstår ingen pauser. En efter en reiser sig og forteller om hvad Gud har formådd i deres liv. De fleste

legger intet skjul på at de er vel kjent «innom murene»; nu gjelder det å få rekke en hjelpende hånd til dem som enda ikke har fått fast grunn å stå på. Sunde og nøkterne utsagn fra menn som har prøvet livet, og som vet hvad de taler om.

«Jeg føler mig ikke det spor begeistret i kveld», sier en, «men jeg vil prøve å vidne om min Herre og Frelser likevel. For jeg har lagt merke til i retten, at når vi skal vidne om noe, så spør ikke dommerne om vi er begeistret eller føler oss oplagt, men han bare ber oss fortelle det vi vet om saken. Og jeg v e t at den Herre Jesus Kristus for 18 år siden frelste mig, og det har holdt til idag.» Hele mannens fremtoning vidnet om at han talte sant.

Så reiste en blek ung mann sig og fortalte at han hadde 117 dager tilgode å sone for forskjellige bøter, men den dagen var det blitt ordnet slik for ham at han slapp, og nu håpet han ved Guds hjelp å slippe å gå den veien om igjen. Et varmt «Gud være takk» gjendød fra kameratretsen. En tredje reiste sig og fortalte om svære kamper og fristelser han hadde vært utsatt for i siste uken. Men Zoar-misjonens leder hadde fått tak i ham i rette øieblikk og styrket ham i kampen, slik at det ikke gikk galt denne gangen, som så ofte før, — så han idag kunde stå med løftet hode, som seierherre, og ikke som slagen mann.

Det er en ting som virker så udelit sympatisk ved alle disse vidnesbyrd — den komplette mangel på sensasjon, suggesjon og — svada. Her er ingen fråsen i gamle minner, ingen utpensling av detaljer. Om detaljene har de talt ut med Vår Herre, her på møtet deles kun det gledelige faktum at kampen er utkjempet og seiren er vunnet. På den måten kunde disse vidnemøter gjerne stå som eksempler for hvad et vidnesmøte skal og bør være. Synderen blir ikke merkelig eller interessant: han blir liten og almindelig. Men Frelseren blir mektig og stor. Står det ikke: Han skal vokse, jeg skal avta?, skriver —er i «Bymisjonæren».

Guds kraft

er alltid den samme.

I midten av forrige århundre falt Anden også blandt indianere.

Pastor Lewi Pethrus skriver fra sin Amerika-ferd bl. a., som sikkert vil leses med glede og interesse og så blandt oss:

Da vi besøkte Dallas, Texas, traff vi sammen med en pastor E. L. Newby, som var med i pinsevekkelsen fra dens begynnelse. Han er en av de ledende menn innen Assemblies of God. Han fortalte mig noe angående pinsevekkelsen blant indianerne, som var meget interessant.

Da br. Newby blev åndsøpt, vilde han gjerne meddele sin nye erfaring til sine venner blandt indianerne. Det var særlig en av de ledende menn blandt de troende indianere som han ofte traff sammen med. En dag tok han mot til sig og begynte å tale om Andens dáp. Han spurte den gamle indianer om han hadde hørt om den underfulle vekkelse som gikk frem på mange steder i Amerika, hvorledes menneskene blev åndsøpt og fikk

Andens gaver som i den første kristne tid.

Broderen fortalte til slutt at han selv hadde fått gjøre denne erfaring. Han var meget interessert i å se hvorledes den gamle troende indianer vilde reagere ved denne meddelelse. — Indianerens ansikt lysnet op. Han så slett ikke forundret ut, men svarte: «Det der, broder, har vi oplevd i mange år. For 40 år siden (omkring 1864) hadde vi disse erfaringer i vår misjon. — Særlig en av våre egne predikanter brukte Gud på en underfull måte. Han var døpt i den Hellige And, og med ham fulgte disse overnaturlige foreteelser. Selv talte han i tunger og vidnet ofte på en underfull måte, inspirert av den Hellige And. Han talte dårlig engelsk og kunde bare predike på vårt morsmål. Ved flere anledninger falt den Hellige And på ham, og han talte da på flytende engelsk til våre ungdommer og til andre som ikke var så hjemme i vårt indianersprog.»

Den gamle indianer minnet br. Newby om at like fra begynnelsen av den protestantiske indianermisjon i Amerika hadde Andens kraft på en underfull måte åpen-

bart sig. Deres forfædre fikk par hundre år siden evangeliet gjennom menn som var fylt av Hellige And. Gjennem John W. og andre av metodismens mest leggere, samt gjennem slike som David Brainard og andre stående Andens sendebud, hadde de folk fått høre et fullt evangelium. Dette, mente den gamle indianske indianer, var årsaken til Andens dáp og Andens nåde. Han var kjente foreteelser blandt indianerne endog i tider da den store mann mistet kontakten med denne underfulle side av kristendommen.

Denne beretning bekrefter på siående måte hvor sant det er i Andens dáp har vært og er for hver under hele denne nådeholdning. Den tilhører enhver som av sitt hjerte søker Herren, i hvilken tid han enn lever. Man har det gjøre gjeldende at disse beretninger er noe spesielt for disse kristentid, men de har kommet i alle tider der menneskene har vært villige til å oppgi sig for Gud, og der de i tro har stått ut og ventet på det som Faderen har lovt. Naturligvis har en endog levende forkynnelse om sannheter også utgjort en forutsetning for at menneskene noen større utstrekning skulde kunne erfare, men hvor meget helst det har vært sjeld i utdannede tro og bønn har vært å for Andens fylde, har de fått de ne underfulle pinseerfaring. At indianerne inne i Amerikas villmarker i 1860-årene hadde disse erfaringer og var vel kjent med Andens nådegaver, er jo et bevis for denne sannhet.

«Korsets Selser»

Kjærlighetskaken til mor.

En 14 år gammel pike, Beadie, Minneapolis i U. S. A. skrevet en opskrift til en kjærlighetskake til mor som har vakt sikt flere steder i verden. Det vil være riktig godt om alle barn lærer og praktisere denne opskriften er slik:
1 mål lydlighet,
Flere kg. hengivenhet,
1 mål renhet,
Av og til noen overraskelser,
1 mål løpe erinder (av den vilde slags).
1 eske stå op når jeg bør gjøre det i flaske vær smilende hele dagen
1 mål hensynsfullhet.
Blandes godt sammen, bakes i hjertevarm ovn og serveres til mor hver dag.

Hvad god lesning kan gjøre.

Dr. Torrey beretter om en kvind med 5 barn som leste Frank Willards levnetsbeskrivelse. Bladet blev så grepet at hun virket på sine omgivelser og alle hennes barn blev ført til Jesus. Tjenestepikene talte hun til om Jesus, viserguttene fra forretningene, i butikken og over alt.

Levi Pethrus forteller at A. Gordons bok: Det tofaldige liv blev en avgjørende faktor i hans liv. Jeg vet ikke om jeg hadde vært et Herrens vidne idag, ihvertfall hadde jeg nok ikke vært i den visdomhet jeg nu er, om ikke det var bok år 1905 var kommet i mine hender,» sier han.

SPRED I
Steinet på
26-27-juni
Lørdag aften
«Bets» av
fra Salm. 90.
velkommen i
om et herlig
to få erfare
midte. Deretter
Schroder og
også Gud gav
beere. Albert
dem, og under
ved Guds nåde
enige om at
for stevnet.
Søndag var
kale leid, et s
le, og her har
6. En der var
get godt blev
store skvante i
for nevnte i
re som vidne
bet. Det var
te stevne, m
møtte godt i
tilslutning a
være til stor
nere ofret s
trakter og s
stimlingen i
Sikkert sku
Guds sak —
ne på de av
som ofret o
—26 står
Amen.
Møtet kl.
Albert Gra
kommen og
ter bønn.
etter ut fr
sielt trykk
gå frem et
man alldr
ke alltid
barneskap
manns mo
Amen!
Møtet k
derud og
meget fol
ro og fred
Nu stilte
En særlig
fremstilla
han sa:
lige men
alena.» E
arkitekt
kritikk o
der oppf
utført te
satte op
kritikk i
dig.»
Slik k
tider, m
det g
Hjert
13.
Fra t
Det
gen so
aften
Utent
så og
gen. I
lige v
og go
Br.
Guds
derie
Nord
S
holdt

SPREDTE FELTER

Stevnet på Magnor 26-27. juni.

Lørdag aften blev stevnet åpnet på «Betel» av br. Svan, som leste fra Salm. 90, 1-2 og ønsket alle velkommen i Jesu navn. Så bønn om et herligt samvær hvor vi måtte få erfare Guds åpenbarelse i vår midte. Derefter talte br. Hollen, fru Schröder og to svenske brødre som også Gud gav meget godt å frembære. Albertson og Ramfelt het dem, og undertegnede deltok også ved Guds nåde. Da vi skiltes var vi enige om at det var en herlig start for stevnet.

Søndag var Magnor ungdomskole leid, et stort og prektig lokale, og her hadde vi møter 11, 3 og 6. En dør var åpen i ordet, og meget godt blev båret frem fra Guds store skattkammer. Her var alle de før nevnte i liden, samt mange flere som vidnet om Guds store godhet. Det var få tilreisende på dette stevne, men folket på stedet møtte godt frem, så det blev god tilslutning allikevel. Tror det vilde være til stor velsignelse om vennene ofret sig mer for de forsømte trakter og sløftet noe av sammenstillingen på de sentrale steder. Sikkert skulde mere vinnes for Guds sak — både for venneflokkene på de avsides steder og for dem som ofret og ydet; for Ordsp. 11, 24 — 26 står fremdeles ved makt. Amen.

Møtet kl. 11 blev åpnet av br. Albert Granerud som ønsket velkommen og leste Salm. 32, hvorefter bønn. Undertegnede talte derefter ut fra Joh. 12, 35 og la spesielt trykk på at vandre i lyset, så man allri får lyset mot sig, — ikke alltid i barnestadiet — og dog i barnskapet — men vokse frem til manns modenhet. Se Ef. 4, 12-16. Amen!

Møtet kl. 3 blev åpnet av br. Orderud og på det møtet var riktig meget folk samlet. En forunderlig ro og fred hvilte over forsamlingen. Nu stilte de forskjellige sig frem. En særlig åpning føltes ved nådefremstillingen av br. Albertson og han sa: «Gud gjør något av omøilige menneskior, det förmår han alena.» En annen fortalte om en arkitekt som fikk høre så megen kritikk over en gård som var under oppførelse, og som han hadde utført tegningen til, at han tilslutt satte op en tavle og skrev: «All kritikk frabedes til verket er ferdig.»

Slik kan det se smått ut til sine tider, men i tillit til Fil. 1, 6 skal det gå godt — og folket sa Amen! Hjertelig hilsen med 2. Thes. 3, 13.

H. I. Ersrud.

Fra vennestevnet i Ski.

God deltagelse og velsignede møter.

Det så ikke lyst ut for stevnedagen søndag 21. juni, da man lørdag aften var samlet til møte i Betel. Utenfor styrtet regnet ned og det så også truende ut for morgendagen. Men på tross av det uhyggelige vær blev møtet både velsignet og godt.

Br. M. Langerud åpnet med et Guds ord og siden fortsatte undertegnede, br. Ruben Dammen og Nordquelle.

Søndagens møter holdtes i Menighetshuset, Ski. Et

rummelig vakkert lokale, som allerede til formiddagsmøtet fyltes av stevnedeltagere fra forskjellige steder av landet. Det blev opholds- vær, og etterhvert strålte også solen vakkert frem. Så når det gjelder været, var det det aller beste.

Br. Armo leste til en begynnelse fra Esaias 26, 12-13 og ønsket de tilreisende og forsamlingen velkommen. Så talte br. Nordquelle fra Rom 8 og la sterk vekt på at vi skulde ha Gud med oss. Ingen kraft formår å rokke den som er med Herren.

Br. Ersrud fortsatte så fra Rom. 15, 13. Vi skulde være rike på håp. Og fra Rom. 5: Rose oss av håp om Guds herlighet. Håpet gjør ikke til skamme. Det kom også et velsignet budskap gjennom tunger og tydning.

Som en avslutning på formiddagsmøtet talte misjonær Jens Fjeld. Teksten blev hentet fra Ap. gj. 26, 19. Han minnet forsamlingen særlig om troskapen imot Gud. Paulus var tro imot det himmelske syn. — Han var ikke ulydig.

Formiddagsmøtet blev avsluttet med takk til Gud og man fikk nu anledning til en spiserast og likeledes hilse på kjære og kjente fra forskjellige steder.

4-møtet

blev åpnet av br. Midje, som leste et avsnitt fra Kolosenserbrevet. Derefter talte br. Daniel Nilssen fra Efs. 1, 9-12 om en hus- holdning. Gud hadde inndelt tiden i husholdninger og nu når tidens fylde kom var det Guds tanke å samle alt til ett i Kristus. Det hadde engang vært samlet, men Gud vilde samle det igjen. Både det i himlen og på jorden.

Nordquelle talte fra Es. 52, 6-7. Vi skulde lære å kjenne hans navn, som vi er kalt med. Guds navn blir vanæret ved at vi kaller oss ved andres navn.

Eugen Thoresen: Se hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss at vi skal kalles Guds barn. Det er stort å bli kalt et Guds barn. Men han vil ha oss bøiet og ringe i våre egne øine. Sef. 3, 12.

Ved avslutningen på 4-møtet vidnet br. Torgersen og en an-

nen bror fra «Soar». Gud hadde løst dem herlig ut fra fangenskapet.

Ved 6-møtets åpning

leste br. Philip Dammen fra 1. Joh. 1-9 og ønsket at avslutningen på stevnedagen måtte bli rikelig velsignet av Herren.

Første taler var Ernst Falk, som tok sin tekst fra Salm. 84, 5: Salig er det menneske som har sin styrke i Herren. Vi må bie på Herren og derved opnår vi kraft til å gå fremad.

Neste taler var Midje fra Drammen. Han stanset særlig op for det Gud ikke sparte — nemlig sin egen sønn. Rom. 8, 32.

Nordquelle fortsatte i sin tekst fra 4-møtet og bar frem nytt og gammelt. Og det så formelig ut som folket slukte hvert ord, på tross av at det var tredje gang han var påtalerstolen den dag. Ja, enn i gråherdet alder skal de skyte friske skudd!

Ingvaldsen talte om den forlorne sønn, som dro fra hjemmet. Fortalte også om Guds inngripen i «Soars» fengselsmisjon i Oslo.

Br. Holm, Sarpsborg, var inne på talen til kong Agrippa og han kunde også si med den Guds mann som sa at han hadde fått hjelp til denne stund. Det er ved Guds makt vi holdes oppe.

Stevnet blev så avsluttet med takk til Gud for all den herlige velsignelse som blev tildelt enhver. Strengemusikken på Ski deltok med sin sang og musikk under hele stevnet. Likeledes sang også det nystartede sangkor fra Sarpsborg et par sanger.

Stevnet var i alle deler vellykket og velsignet av Herren.

Stefan P. Trøber.

Litt fra Varteig.

Da det ikke er blitt anledning til noen lengere reise i det senere har jeg benyttet tiden til å besøke noen steder rundt Sarpsborg.

I Varteig har vi hatt noen gode møter. Først på Haugen og Mort- haugbråten og på et møte hos Anton Sandtangen. På det siste sted var det fremødt venner fra

forskjellige leire og flere vidnet om Gud. Deriblandt den forrige ordfører i bygda, G. Nordengen. Så hadde vi et møte på Stenklev hvor det også var bra med folk.

Søndag 11. juli var det en hel del venner fra Sarpsborg på Haugen og det var en riktig festreise med bil og motor båt den deilige sommerdag. Det var vidnesbyrd av br. Bergh, Askelen, str. Alma Tegh m. fl. Budskaper i tunger med tydning og flere gode vidnesbyrd.

G. I.

Fra grensestevnet på Jakobsrud.

(Jakobsrud ligger i Tøftedalen, Sverige).

Søndag 4de juli var det arrangert stevne eller stormøte som de sier der ved grensen. Og i sannhet kan det sies at det var stormøte.

Den Herre Jesus var med i reiseselskapet og hadde sitt hjem i de mange hjerter. Gud være evig takk. Han var livet og lyset og kraften. Jo solen selv. (Joh. 8, 12. Es. 60: 19-20).

Vi hadde Herrens bok med oss. (2. Krøn. 17, 9.) Og leste i den for folket (Neh. 8: 6-12.) Og de blev glade og istemte lov og pris til Herren fordi hans miskunnhet varer evindeligg (Esra 3: 10-13).

Så du kan tro kjære leser at det var stormøte. Solskinn innvendes og solskinn utvortes. Kan du få det bedre —?

Sund og frisk til kropp og sjel våknet vi søndag morgen på Moberg hos den velsignede familien som har herberget oss i 25 år. Altid har vi vært velkommen.

I det strålende solskinn gikk vi til møteplassen. Familien hadde gjort det så hyggelig og godt for oss alle. Vår kjære venn Emil Karlsson, mannen i hjemmet, hadde laget til en vakker løvsal i sin have, slått gresset bort og gjort det så skjønt. Der fikk folket hvile sig i dens skygge, så ikke den brennende solhete skulde skade oss. (Og som Israel fordum —, så var vi i løvsal den dag, og nøt Guds rike velsignelse til kropp og sjel.) En velsignet dag fra Herren. De

mange hadde gått lang vei, over 4 timer med rask gang. Andre 2 mil med sine sykler. Siden en stor lastebil, ca. 4 mils vei med br. Ellingsen i spissen. En folkemasse som den løvbedekkede plass ikke har vært vidne til før. Gud i Kristus være evig takk.

Møtet begynte med sangen: «Velkommen hit Guds venner og liflige broderkrets» o.s.v. Ja, i sannhet vi var hjertelig veik. og vi elsket hverandre av et rent hjerte. (1. Pet. 1: 22).

En underbar fred hvilte over den lyttende forsamling.

Så fortsatte undertegnede med å lese Salmen 118: 15-29. Etter bønn fortsatte br. H. Ellingsen fra Fosseløkken pr. Halden, hans utgangspunkt var fra Apenb. 3: 1-4 m. m. Han gav oss en klar og grei oversikt over det opleste, om de tre slags folk, som man ser av teksten. Det første var: **Du er død** — Tenk, så grufullt for en forstander å få høre: De er død. Andelig død. Tenk for et selvbedrag. — Den andre klasse var den som **ville dø**. Hvorfor ville de dø? Jo, de ville forlyste sig i verdens urene lek og tummel og de mange slags utsvevninger o.s.v.

Den 3dje klasse var de sjeler som kjenner sin Gud (Joh. 17: 3) og som i k k e hadde besmittet sine klær (v. 4). Disse følger Lammet (Apenb. 14: 4)

Vi prisede Gud sammen med br. Ellingsen. Derefter fortsatte to Kongomlsjonærer Albin Sunnell og hustru, med et brennende vidnesbyrd, og la livets alvår frem for folket. Br. Sunnell talte over de ord å ha allt i Kristus. «Jeg formår alt i ham som gjør mig sterk.» o.s.v. (Fil. 4). Gud gav brødrene stor nåde. Folket lyttet med stor oppmerksomhet på det som blev sagt.

Br. C. J. Moberg leste op fra Apenb. 20: 11-15 og la det alvorlig frem for folket om den grufulle undergang som vil ramme de sjeler som ikke vil ha med Herren å gjøre. Og i sannhet fikk de noe å tenke på, (Luk. 19: 14. Apenb. 20, 15, merk du dette vers).

Søster Mina Kingsrud som ledet sangen, vidnet med stor frimodig-

det ligger en historisk kjennsgjerning i dette. Hans prinsipielle syn på disse ting kommer imidlertid klart frem av hans uttalelser i hans bok fra år 1800: «Den kristelig lære, forklart over epistlene og evangelierne.» I hans prediken over Mark. 16, 14 fg. på Kristi himmelfartsdag, sier han her om «de medfølgende tegn,» at det er noen «kjødelige lærere som vil ha tegnene på kjødellig vis», mens han selv fortolker dem helt åndelig; å utdrive djevel er å drive synden ut av sjelen ved evangeliets forkynnelse, å tale i nye tunger er å opføre med verdens snakk og stygge ord, og istedet tale og synge om Herren og åndelige ting, o.s.v. Hans polemikk mot dem som sier at man bør tale med tunger likesom de første troende, læge de legemlige sykdommer likesom Kristus og hans apostler, viser at sådanne fantes i den vekkelse som gikk over landet som en vårløsning.

Hans syn på disse ting er nærmere utredet i hans prediken på 1ste pinsedag i samme bok. Her fremholder han at «mange mener at den hellige ånds utgydelse og lære ikke skjer nu som i apostlernes tid, men det er dog elendig å gjøre Guds nådes makt ringere enn før og vantro hans ord, ti de siste dager er jo ennu, ja nærmere enn i Peters tid, som da anvendte dem hvorfor vi kan fornye dem på oss, ja tro at det siste huses herlighet skal bli større enn det første.» Han taler om åndens komme og sier: «Den falt så overvettet, at den lot sig tilsyne ved utvortes tegn og mirakler, hvilke kanskje nogle kunde mene måtte skje således ennu, ja, Guds makt kunde gjøre det, som det og skjer vel innvortes, men utvor-

vendigheten av en dåp i den hellige ånd og ild efter gjenfødselen. Nettop ved denne store oplevelse blev han satt i stand til å tjene Herren som evangelist med enestående resultat. Han er vel en av de største sjel- vinnere siden apostlens dager. Ca. 150 000 sjeler sies å være blitt vunnet gjennom ham.

En annen predikant av lignende dimensjoner, måske enda mere benådet som vekkelsestaler, var Moody. Fra ca. 1874 og utover gikk atter en veldig vekkelsesbølge over Amerika. Man anser denne vekkelse for å være kirkehistoriens mest omfangsrige hvad resultatets tallmessige størrelse angår, idet over 3½ million nye kommunanter blev tillagt de forskjellige samfund i de første årene efter vekkelsen. Her blev også gavernes virksomhet synbar, og Moody selv, fortelles det, skal også ha erfaret tungetalens nådegave, men da han ikke hadde noe lys over saken, forstod han ikke hvad det var, og det satte i det hele intet preg på hans forkynnelse. Men saken var, Moody hadde oplevet en dåp i ånden og hans hjerte som tørstet efter apostollisk sjellevinnerkraft, blev fylt til randen og resultatet er merkbart den dag idag.

Omkring år 1843 var der en meget utbredt lengsel efter Jesu komme i skyen for å hente sin brudeskare. En sterk vekkelse bredte sig ut, særlig i Amerika under ledelse av William Miller, nemlig adventismen. De hos oss kjente «Syvendedagsadventister» er en senere gren av denne vekkelse. Advent, betyr jo tilkommeelse, og under den første gjenkomstlengsels brann fikk gavene rikelig plass også innen adventismen. En av deres ledere S. C. Matewsen talte i

En troende søster

som kan påta sig å stelle et hjem hvor husmøren er syk, får plass fra 15. august.

Nærmere ved
G. Iversen, Boks 10,
Sarpsborg.

het, som blev med glede ansett. Hun vant de mange med sin sang og musikk. All ære til Ham.

Så vidnet str. A. Ringsom under lærer og fortalte om Guds trofasthet mot henne under alle de gjenvordigheter hun har gjennomgått. Hun mistet sin mann og flere av sine barn og nu atter igjen sykdom i hjemmet. Bed for henne!

Nu kom avskjedstiden for enhver, da sykler og bil sattes i bevegelse og hver skulde dra til sitt. Den lange vei de mange hadde å gå over fjell og myrer — vi har selv gått dens stier. — Det var rent vemodfullt å skilles fra disse kjære. Vi må tenke på sangerens ord: Her jeg stadig må at mine venner farvel, og hver avskjed så smertefull den er, men når flyttedagen kommer, jeg gjør dens reis — da vi møtes og skilles ei mer. Vel mett!

Vi har i en sammentrengt form fremhevet en liten brøkdell fra vårt samvær og har ikke detaljert det som det burde ha vært, men for plassens skyld har vi innskrenket oss. En kjær hilsen til familien Karlsson og C. J. Moberg for all kjærlighet de beviste oss. Alt er tegnet hos Gud som skal betale enhver. (Matt. 10: 40—42, Mark. 9: 41. Hebr. 6: 10 m. m.)

O. Karlson.

Stevne i Sarpsborg.

Det vil sikkert bli rekordsøkning til stevnet i Misjonshuset i Sarpsborg denne gang, hvis alt legger sig til rette. Vi har nemlig den glede å kunne fortelle at Syvmannsmusikken fra Halden kommer og likeledes både Nordquelle og Daniel Nilsen.

Håper nu at alle planlegger turen til Sarpsborg 15. august. Enhver er hjertelig velkommen.

S. T.

Er søndagsskolesaken på fremmarsj?

Et stort møte for søndagsskolearbeidere på Ski, og en vakker mønstring av barn og unge til barnestevnet i Skiptvet.

Den som har fått barnarbeidet kjær, går op i det med liv og lyst og det blir for dem en oppgave for levetiden. Blandt oss ser det ut til at fler og fler får sine op for denne store sak. Det settes igang nye søndagsskoler, optas arbeidet for misjonen blandt barna og nu går man sterkt inn for et aktivt arbeid blandt juniorene. Dette er ting som absolutt har vært forspømt, men som er den viktigste oppgave i forsamlingslivet.

På tross av store bestrebelser og et aktivt arbeid i flere forsamlinger, så må man med sorg beklage at relevantt er gått tilbake. Det skyldes naturligvis en god del den sterke tilbakegang av barneantallet.

En av de ting som nu gleder de frie venners søndagsskolearbeidere er uten tvil de gjennomgode stevner som har vært holdt i den senere tid. De har vært lærerike og oppbyggende og satt oss i større aktivitet til å skjette vårt kall.

Stevnet på «Betel» i Ski søndag 16. mai blev i alle deler vellykket. Ingen hadde tenkt at deltagelsen skulde ha blitt så stor, så det var over all forventning.

Formiddagsmøtet blev åpnet av br. Midje, Ski som ønsket velkommen. Br. Alb. Robinson, Oslo innledet emnet: «Søndagsskolens mål og oppgave». Det var en grei innledning og en rekke brødre deltok etterpå i samtalen, som var meget lærerik.

Klokken 1 samlet en mengde av de tilreisende sig til fellesmiddag, men en hel del blev i lokalet, da de ikke hadde meldt sin ankomst. Fellesmiddagen blev riktig festlig. Det var både sang og taler.

I 3-tiden var vi igjen samlet på Betel hvor br. Phillip Dammen begynte møtet med et Guds ord. Vi hadde så den glede å ha Daniel Nilsen til å innlede emne nr. 2: «Søndagsskolens samarbeid med

foreldrene». Det var meget lærerikt. Også en deltok en rekke av søndagsskolelærerne med mange gode innlegg som var belærende og nyttige for søndagsskolearbeidet. Man hadde trent meget lenge tid til samtalen.

I kaffepausen blev der optatt til videre behandling et forslag som var fremsatt på Saltnes ang. dannelse av et forlag i forbindelse med «Barnestevnet». Forslaget vant bifall og nednevnte brødre blev uttatt til sammen med utgiveren å utarbeide plan og arbeide videre med saken: Alb. Robinson, Oslo, Elmar M. Johansen, Moss og Harald Olausen, Drammen.

Aftenmøtet som var arrangert som et fritt evangelisk møte, blev åpnet av br. Langerud, Ski. Her deltok mange venner fra de forskjellige steder med friske gode vidnesbyrd. Det gledet oss meget å se br. John Henriksen som var kommet helt fra Eyehamn. En himmelsk luftning var over møtet fra begynnelsen til slutt. Ja hele dagen var en opplevelse av de sjeldne.

Alle reiste sikkert hjem med nye impulser, nye ideer og nytt mot. Og det var som stevnedagene som det får virvord som ga gå-på-mot. De begeistrede søndagsskolearbeidere så nu sin oppgave: «Barna for Kristus» mere alvorlig enn noensinne før.

Vi venter allerede nu på neste stevnedag.

Søndag 13. juni var det arrangert et stevne for barn på gården Frurud i Øvre Skiptvet i likhet med det som blev holdt på Hafslundøy i fjor. Der deltok søndagsskolene fra Saltnes, Ski, Sarpsborg, Vidnes, Lund og barna på stedet. Det blev en strålende dag i det fineste vær man kunde tenke sig.

På formiddagen holdtes et kort barnemøte, hvor også mange av foreldrene var tilstede. Br. Solvang ønsket velkommen og br. Lucasen fra Saltnes og Phillip Dammen fra Ski talte til barna. En del av barnemusikken fra Sarpsborg og noen unge fra Ski var med og spilte. Og det gledet oss igjen å få høre vakker sang av barnekoret fra Saltnes, ledet av br. Lucasen.

Siden gledet barna sig riktig i lek. Ved middagstid kom også Skiptvet hornmusikk som spilte frie sanger og det blev også oppstilling til marsj, hvor en mengde barn og voksne deltok.

Alt ialt var det et meget godt arrangement.

På aftenmøtet talte br. Ruben Dammen. Etterpå blev det gitt anledning til frie vidnesbyrd, hvor mange deltok.

Ved 8-tiden dro så de tilfredse barn og voksne hjem etter en vellykket stevnedag.

Stefan Trøber.

Misjonobeløp.

Den norske Congomisjon.

I tiden 1. januar til 30. juni 1937 har jeg mottatt følgende beløp til misjonær Alb. M. Christiansens virke i Belgisk Congo:

Horten I. L.	kr. 25,00
Hamar, «Jo.»	30,00
Alesund, H. M.	5,00
Hyggen, O. K. M.	15,00
Holmsbu, en søster ved Signe Iversen	50,00
Holmsbu, fest på lokalet 6. juni	105,66
Magnor, v. V. Svan	67,00
Fjellstrand v. H. J. Aschim	300,00
Moss, kvinnemisj. ved Albertha Larsen	200,00
Svelvik, v. Astrid Holm	50,00
Haugesund, v. P. Sagstad	50,00
Gulverket v. Elin de Flon Solberg	50,00
Trondheim, I. og J. M.	15,00
Oslo og Sørkedalen, v. Ole O. Fjeld	400,00
Drammen	300,00

Idet jeg kvitterer for mottagelsen av ovennevnte, ber jeg på misjonens vegne den enkelte giver motta en hjertelig takk og hilsen.

Danvik pr. Drammen 30. juni 1937

Erling Syvertsen.

Til Berger N. Johnsen, Argentina.

Innkomet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina for 2. kv. 1937:

G Iversen Misjonsrøsten	kr 125,00
Venner på Herføl i S. Sandø v. Helene Andreassen	25,00
Ubenevnt, Askim	30,00
K. Larsen, Arupsgt. Drammen	10,00

Troende venner

Besøk BANK-KAFEEN (Trygve Gabrielsen)

Ploens gt. 2 b II, ved Youngsvet, Oslo.

God middag.

Kaffe og smørbrød.

Rimelige priser.

M. B. Nesset, Espeland pr. Bergen

Jo., Hamar

«Førstegården», Drammen

kr. 40

På br. Johnsens vegne hjertelig takk til alle som er med i arbeidet. Herren lønner godt, og lønnes ikke utebli.

Bø, Telemark 1.—7.—1937.

Broderhilsen

H. H. Sønstebo,

Oterholt, Bø, Telemark

kasserer.

Til Desmond, India

Ole M. P. Flem, Longva pr. Alesund

L. M. Langvand, Volda

Barnemisjon, Misjonshuset, S. borg v. Magdalene Skjulstad

På vennenes vegne, hjertelig takk.

G. Iversen

Til Berger N. Johnsen, Argentina

En str., Stavanger

Emma Holmgren, Sverige

L. M. Langvand, Volda

Ubenevnt, Mandal

Hjertelig takk.

G. Iversen

Til C. Brundtland, China.

Innkomet til C. Brundtland, China i første halvår 1937:

Venner Espeland, Bergen

B. A. Andreasen, Bergen

De eldre st. misjon, Bergen

Forsml. Skostredet 17

Jørgen Kaland, Etne

Venner, Skudeneshavn

Inge Spurkeland

Venner på Eigøya

Venner på Spangereid

Venner Berger i Vestfold

hvorfor jeg med takk kvitterer.

Bergen 1. juli 1937.

Broderhilsen

L. Hvidsten,

N. Skogvel 26, Berge

kasserer

Vennestevne

holdes i Misjonshuset (ved kirke)

i Øvre Skiptvet søndag 25. juli.

Syvmannsmusikken fra Halden og Oskar Halvorsen deltar.

Enhver er hjertelig velkommen.

Salem, Mjøndalen.

Vennestevne avholdes den 15. august. Møter kl. 10.30, 3.30 og 6.30.

Velkomstmøte lørdag kl. 8.

Vennestevne

Vennestevne i Sarpsborg.

Stevne blir ved Guds nåde holdt i Misjonshuset, Sarpsborg

søndag den 15. august. Velkomstmøte

den dag aften kl. 7.30. E. A. Nordquelle

Daniel Nilsen og Syvmannsmusikken fra Halden deltar.

Venner fra fjern og nær er hjertelig velkommen.

For forsamlingen

Anders Holm. G. Hansen.

Betania, Rygge

Vennestevne holdes første gang

den 11. august. Møter kl. 11, 3 og 6.

Antagelig 7 manns musikkorps fra Halden.

Hans K. Utne

1854 i tungen, mens en annen, Edwin Burnham, tydet det talte. De var begge fremragende personligheter, som fikk stor betydning for Herrens sak. Fra 1873 og utover ledsaget likeledes tungene og helbredelsesgaven adventismens virke i Ny-England. De kalles derfor: «Nådegaveadventistene.» En mann som bør nevnes her er den edle eldstebrøder for en menighet på disse trakter, Do u g t y.

Også fra Frelsesarmeens første brennende start-tid fortelles det om utbrudd av åndens kraft og åpenbarelse av åndelige gaver, deriblandt tungetale. Lederen William Booth levte mellom årene 1820 og 1912, og utgikk fra metodistkretser, for på en særskilt måte å kjempe mot satan, synd og last blandt de laveste i samfundet.

Rundt omkring i landene var det også blandt de forskjellige retninger, henimot slutten av 1800 tallet, tallrike «sekters», i Russland, i Amerika, utenom det som er nevnt i det foregående, i Frankrike, og andre steder. Det vil føre for langt å gå i detaljer her, men interessant er det å legge merke til åndens gjerning blant de opriktige sjeler verden over. Litt om mormonismens begynnelse bør imidlertid nevnes. Man forbinder jo i almindelighet ikke åndelig virksomhet med denne retning, men det er på den annen side ikke tvil om at mange opriktige sjeler var med i bevegelsens begynnelse. Når senere lederne og andre skjeiet ut på villfarelsens veier, så beviser ikke det mere enn det gjør hos andre samfund som også har skjeiet ut etter en brennende startid. Linderholm sier i sin bok om «Pingsrørelsen»: «Det er for vårt histo-